

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj: 01 0 K 008669 14 K
Bihać, 26.02.2015. godine

Pravosnažno 06.10.2016. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj 01 0 K 008669 15 Kž
od 06.10.2016. godine prvostepena presuda preinačena u
odluci o izrečenim kaznama pa se optužene osuđuju na
kaznu zatvora u trajanju od po 3 (tri) godine.
U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmjenjena.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću, u vijeću sastavljenom od sutkinje Jasminke Karabegović kao predsjednice vijeća, Fikrete Hadžić i Hodžić Fikreta kao članova vijeća, sa zapisničarem Kudić Amirom, u krivičnom predmetu protiv optuženih Kuburić Bore i Banjac Radmile zbog krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, postupajući po optužnici Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać broj T 01 0 KTRZ 000 9032 12 od 27.03.2014. godine, nakon glavnog i javnog pretresa održanog dana 24.02.2015. godine u prisutnosti zamjenika glavnog Kantonalnog tužioca Felić Nazifa, optužene Kuburić Bore i njenog branioca Romanić Milana iz Banja Luke, i optužene Banjac Radmile i njenog branioca Međović Dragana advokata iz Sarajeva, dana 26.02.2015. godine donio je i javno objavio

P R E S U D U

OPTUŽENE :

1. KUBURIĆ BORA kćer J. i majke M. rođ. D., rođena 12.03.1953. godine u mjestu J., općina B. P., prebiva u D., JMBG ..., po nacionalnosti ..., državljanka ..., bez zanimanja, pismena sa završenom osnovnom školom, razvedena, ranije se prezivala G., majka jednog punoljetnog djeteta, slabog imovnog stanja, neosuđivana, nalazi se na slobodi.

2. BANJAC RADMILA kćer R. i majke S. rođ. P., rođena 27.07.1951. godine u S., prebiva u D., općina D., JMBG ..., po nacionalnosti ..., državljanka ... i ..., po zanimanju debatni stenograf, pismena sa završenom srednjom školom, udana, majka troje djece, slabog imovnog stanja, neosuđivana, nalazi se na slobodi.

K R I V E S U

Što su:

Tokom rata u R Bosni i Hercegovini u vrijeme oružanog sukoba između pripadnika Vojske R BiH i pripadnika Vojske Republike Srpske, kao pripadnice „Fronta žena – Petrovac“ pri petrovačkoj brigadi u sastavu Vojske Republike Srpske, postupajući

suprotno odredbi iz člana 3. stav 1. alineja a/. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. augusta 1949. godine, te člana 4. Dopunskog protokola (Protokol II) uz navedenu Konvenciju, tako što su:

Sredinom jula 1992. godine, nakon što su pripadnici Vojske Republike Srpske u širem području R., općina B. K., zarobili bolničarku K. K. koja je tada bila ranjena u nogu i glavu, pripadnicu Ključko-sanske čete pri tadašnjoj Unsko-sanskoj operativnoj grupi u sastavu Armije R BiH i nakon što su je predali pripadnicama „Fronta žena – Petrovac“ pri petrovačkoj brigadi u sastavu Vojske Republike Srpske, ove pripadnice, među kojima su bile T. R. starješina ove jedinice, trenutno nedostupna državnim organima te optužene Kuburić Bora i Banjac Radmila, odvele oštećenu K. K. u jednu dolinu u blizini škole u R., gdje je bio okupljen veći broj žitelja toga naselja, nakon čega joj je T. R. naredila da se skine do gola a potom da tako gola puže po zemlji, uslijed čega je ova zadobila mnogobrojne razderotine po tijelu a potom i da kopa sebi grobno mjesto pritom joj stavljajući granje crnog trna među noge da bi joj u jednom trenutku prišle Kuburić Bora i Banjac Radmila i ljeskovim štapovima, sve dok se oni ne bi slomili, udarali K. K. a zatim joj je Banjac Radmila nožem odsjekla kosu a u daljem toku događanja joj nožem urezala krst dužinom njenih leđa, zbog čega je kod iste nastupilo obilnije krvarenje, te nastavljajući dalje mučenje i ponižavanje oštećene, Kuburić Bora je uzela nož od Banjac Radmile i sa njim oštećenoj razrezala donji dio uha čime je kod oštećene nastupilo dodatno krvarenje a time i trpljenje snažnih bolova da bi u toku daljnjeg događanja, T. R. oštećenoj naredila da pjeva srpske pjesme i da klanja stavljajući joj glavu u govedu balegu pri tom je tukući lopatom po zadnjici a nakon svega naredile oštećenoj da krenu u drugu dolinu udaljenu od ove nekih 70 metara gdje je u društvu već spomenutih bio i Đ. V. tada mladi maloljetnik rođen 1976. godine, pa kada su stigli na to mjesto K. K. je naredeno da ponovo sebi kopa grobno mjesto te budući da ona nije imala snage za daljnje kopanje zbog ranijeg njenog mučenja i iscrpljenosti, kopanje rupe je završio Đ. V. i ubrzo nakon toga joj naredio da legne na leđa u iskopanu rupu a potom, u predio grudi i stomaka K. K. ispalio između 5 i 7 metaka uslijed čega je ona odmah na licu mjesta opisanog događaja, umrla.

Dakle, kao pripadnice Vojske Republike Srpske, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata u R BiH, nečovječno postupale i vršile mučenje te nanošenje velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta prema ratnom zarobljeniku.

Čime su počinile krivično djelo - ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, pa se primjenom istog zakonskog propisa i uz primjenu odredaba člana 41. stav1, 42. tačka 2. i 43. stav 1. tačka 1. istog Zakona ,

O S U Ā U J U

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD PO 4 /ČETIRI/ GODINE

Temeljem člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku F BiH optužene se oslobađaju plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i paušala te isti padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda.

Temeljem člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku F BiH, porodica ubijene K.K. se sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevom upućuje na parnični postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo USK Bihać je pod brojem T 01 0 KTRZ 000 9032 12 od 27.03.2014. godine podiglo optužnicu protiv Kuburić Bore i Banjac Radmile stavljajući im na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije.

Navedena optužnica potvrđena je rješenjem sudije za prethodno saslušanje ovog suda broj 01 0 K 008669 14 Kps od 01.04.2014. godine a kako su se optužene izjasnile da nisu krive, zakazan je glavni pretres.

Prije početka glavnog pretresa, na prijedlog branioca optužene Banjac Radmile advokata Međović Dragana, sud je naredio da se izvrši psihijatrijsko vještačenje optužene radi utvrđivanja njenog psihičkog stanja i sposobnosti da učestvuje u krivičnom postupku, te za vještaka odredio dr. Milovanović Nadu.

Vještak Milovanović Nada je u svom iskazu datom na glavnom pretresu dana 22.01.2015. godine, iznoseći nalaz i mišljenje navela da je izvršila neposredni pregled optužene Banjac Radmile i analizu medicinske dokumentacije iz spisa na osnovu čega je dala mišljenje da je optužena Banjac Radmila procesno sposobna, odnosno sposobna da učestvuje u krivičnom postupku, da prati tok suđenja i u istom aktivno učestvuje.

Sud je u potpunosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Milovanović Nade jer je isti dat na osnovu struke i nauke a nakon obavljenog intervjua sa optuženom Banjac Radmilom i uvida u medicinsku dokumentaciju a osim toga toga nalaz i mišljenje vještaka odbrana optužene nije osporavala.

Kantonalni tužilac Kantonalnog tužilaštva USK-a Bihać je do okončanja glavnog pretresa ostao kod navedene optužnice navodeći u završnoj riječi da smatra da je dokazano da su optužene počinile krivično djelo koje im se stavlja na teret u vrijeme i na način kako je to navedeno u optužnici, pa je predložio da se optužene oglase krivim i kazne u skladu sa zakonom.

Optužena Kuburić Bora je u toku glavnog pretresa dala iskaz u svojstvu svjedoka i na određen način priznala krivično pravne radnje koje joj se stavljaju na teret ali je pokušala umanjiti svoju odgovornost navodeći da je te radnje poduzimala po naredbi nadređene T.

R., dok optužena Banjac Radmila nije koristila pravo davanja iskaza u svojstvu svjedoka niti je iznosila svoju odbranu.

Branilac optužene Banjac Radmile je u toku cijelog postupka negirao da je optužena počinila krivično djelo koje joj se podnesenom optužnicom stavlja na teret tvrdeći da je došlo do zamjene identiteta optužene sa osobom D. R. te predložio da se optužena primjenom načela „in dubio pro reo“ oslobodi optužbe dok je branilac optužene Kuburić Bore naveo da se u radnjama optužene nisu stekla obilježja krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika jer optužba nije dokazala da je oštećena trpila intenzivne i snažne bolove. Osim toga je naveo da je optužena dobrovoljno odustala od krivičnog djela i bila u pravnoj zabludi jer je radnje poduzimala po naredbi nadređene i nije znala da su te radnje zabranjene. Predložio je da se optužena oslobodi od optužbe.

Otac oštećene K. K., K. V. , čiji iskaz iz istrage je zbog njegove smrti pročitao na glavnom pretresu je postavio imovinsko-pravni zahtjev .

U toku glavnog pretresa **optužba** je izvela slijedeće dokaze: direktno je ispitala svjedoke D. E., G. A., K. M., M. M, N. M, B. D., P. N., U. J., M. Lj., K. M.1 i Đ. V., te iznijela sadržaj materijalnih dokaza i to: rješenje Suda Bosne i Hercegovine broj S1 1 K 009159 12 Kv od 15.03.2012. godine, akt 1. Cazinske brigade, broj 175/92 od 20.12.1992. godine /spisak nestalih boraca/, izvod iz matične knjige rođenih broj 05-13-1-1523/14 od 13.03.2014. godine na ime K. K., rješenje Općinskog suda u S.M. , broj: R-159/02 od 02.08.2002. godine na ime K. K., izvod iz matične knjige umrlih broj: 05-13-3-211/14 od 11.03.2014. godine na ime K. K., fotokopija Odluke o proglašenju ratnog stanja /“Sl. list R BiH“, broj: 7/92,/ fotokopija Odluke o ukidanju ratnog stanja /“Sl. list RBiH“ broj: 50/95/, izvod iz kaznene evidencije Policijske stanice B. P. broj: 05-07/05-4-1-04-3-115/14 od 12.03.2014. godine na ime Kuburić Bora, izvod iz kaznene evidencije Uprave policije S. broj: 02/1-1-2-04-8-2/958 od 17.03.2014. godine na ime Banjac Radmila, izvod iz CIPS-a baze za osumnjičenu Kuburić Boru, izvod iz CIPS-a baze za osumnjičenu Banjac Radmilu, skenirana fotografija oštećene K. K., zidni kalendar za 1995. godinu sa natpisom „Republika Srpska Front žena - Petrovac“, dvije skenirane fotografije potpisane po Banjac Radmili i Đ.V. /pomaže Bog sestre srpkinje/, foto - album Tužilaštva BiH broj: T 20 0 KTRZ 0000359 07 od 18.11.2010. godine, zapisnik o ispitivanju osumnjičene Kuburić Bore broj T20 0 KTRZ 000035907 od dana 19.01.2011. godine koji je dat pred Tužilaštvom BiH u prisustvu njenog branioca, zapisnik o ispitivanju osumnjičene Banjac Radmile broj T20 0 KTRZ 000035907 od dana 17.11.2010. godine koji je dat pred Tužilaštvom BiH u prisustvu njenog branioca, zapisnik o saslušanju svjedoka M. LJ. sačinjen po pripadnicima K MUP-a Bihać broj 05-1/04-5-932/07 od dana 11.07.2007. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K. V. broj T20 0 KTRZ 000035907 od dana 18.11.2010. godine koji je dat pred Tužilaštvom BiH i izvod iz matične knjige umrlih općine P. broj 04-202-1-443/15 od dana 13.02.2015. godine na ime K. V., dok je **odbrana** prvooptužene direktno ispitala u svojstvu svjedoka O. R., a odbrana drugooptužene svjedoke K. S. i D. Ž. i iznijela sadržaj materijalnih dokaza i to: uvjerenje načelnika opštine B. P. broj 02- 835-07/15 od dana 12.02.2015. godine, zapisnik o saslušanju

svjedoka Đ. V. broj T20 0 KTRZ 000035907 od dana 13.10.2010. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka Đ. V. broj T20 0 KTRZ 000035907 od dana 19.11.2010. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka K. M.1 broj T20 0 KTRZ 000035907 od dana 25.10.2010. godine i zapisnik o saslušanju svjedoka B. D. broj KTRZ 32/08 od dana 04.10.2010. godine dat u Tužilaštvu BiH.

Cijeneći sve provedene dokaze kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti ovaj sud je utvrdio činjenično stanje kao u izreci ove presude.

Kao prvo, ovaj sud nalazi da je nesporno utvrđeno da je u vrijeme koje je u optužnici označeno kao vrijeme izvršenja krivičnog djela /sredina jula 1992. godine/ u Bosni i Hercegovini **postojao oružani sukob između Armije R BiH i Vojske RS**. Naime, Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine proglasilo je ratno stanje u Bosni i Hercegovini dana 20. juna 1992 godine koju činjenicu su potvrdili materijalni dokazi i to Odluka o proglašenju ratnog stanja "Sl. list R BiH" broj: 7/92 i Odluka o ukidanju ratnog stanja "Sl. list R BiH" broj: 50/95.

Činjenicu postojanja oružanog sukoba između Armije R BiH i Vojske RS u inkriminisano vrijeme, na glavnom pretresu potvrdili su i svjedoci optužbe i svjedoci odbrane. Tako svjedoci D. E., G. A. i M. M. u jednom dijelu svog iskaza saglasno navode da su početak rata dočekali u K., a da su već u maju ili junu 1992. godine počela hapšenja i odvođenja nesrpskog stanovništva od strane srpske policije i vojske, da su tada po selima počele formirati straže a da su oni nedugo zatim pobjegli u šumu prema selu G. i priključili se grupi ljudi iz S. M. i K. koji su bili opkoljeni od strane jugoslovenske, srpske vojske. Kad su se uspjeli prebaciti na slobodnu teritoriju u B., mobilisani su u Teritorijalnu odbranu BiH u sastavu Unsko-Sanske operativne grupe te raspoređeni na srbijansko-grmuški plato iznad B. K. koji je bio napadnut od strane Vojske Republike Srpske. Na postojanje oružanog sukoba ukazuje i dio iskaza svjedočkinje K. M. u kojem je između ostalog navela da se 02.04.1992. godine prijavila u vojsku, da je bila pripadnica ključko-sanske jedinice, odnosno pripadnica saniteta te jedinice, da je nosila uniformu sa obilježjem crvenog križa te je 13.06.1992. godine otišla na ratište na grmuško-srbijanski plato. I svjedoci B. D., N. M., P. N., i U. J. su u svojim iskazima ukazali na postojanje oružanog sukoba tako što su naveli da su na početku rata mobilisani u rezervni sastav policije, da su se u to vrijeme vodili oružani sukobi između Armije BiH i Vojske Republike Srpske, da su linije razgraničenja bile na G. i R. u kojem se nalazila Vojska Republike Srpske koja je po selu rasporedila teško naoružanje. Iste te činjenice potvrdili su i svjedoci Đ. V., K. M. i D. Ž..

Da su optužene Kuburić Bora i Banjac Radmila u inkriminisano vrijeme bile pripadnice Fronta žena-Petrovac pri petrovačkoj brigadi u sastavu Vojske Republike Srpske utvrđeno je na osnovu iskaza optužene Kuburić Bore koja je navela da su i ona i optužena Banjac Radmila bile pripadnice navedenog fronta. Ove navode potvrdila je i svjedočkinja M. Lj. koja je navela da je na početku rata mobilisana u Vojsku Republike Srpske, da je bila pripadnik jedinice sa ženama čiji je zapovjednik bila R. /ne sjeća se prezimena/ a jedinica je bila raspoređena na R., te da su optužene Banjac Radmila i Kuburić Bora s

njom bile u istoj jedinici. Isto tako svjedok Đ. V. je naveo da je na početku rata na V. R. bila stacionirana Vojska Republike Srpske a najviše je bilo pripadnika Petrovačke brigade u čijem sastavu je bilo i dosta uniformisanih djevojaka od kojih je zapamtio prisutne optužene Banjac Radmilu i Kuburić Bori. I svjedoci K. M.1 i O. R. su u svom iskazu naveli da su optužene bili pripadice Petrovačke brigade u sastavu Vojske Republike Srpske. Pored iskaza ovih svjedoka ova činjenica potvrđena je i materijalnim dokazima zidnim kalendarom za 1995. godinu sa natpisom „Republika Srpska Front žena - Petrovac“, dvije skenirane fotografije potpisane po Banjac Radmili i Đ. V. /pomaže Bog sestru srpkinje/, foto - album Tužilaštva BiH broj: T 20 0 KTRZ 0000359 07 od 18.11.2010. godine.

Branilac optužene Banjac Radmile je pokušao osporiti ovu činjenicu ulažući kao dokaz uvjerenje načelnika opštine B. P. broj 02- 835-07/15 od dana 12.02.2015. godine iz kojeg proizilazi da je Banjac Radmila bila pripadnik oružanih snaga RS-SFRJ u vremenu od 10.07.1994. godine do 02.11.1994. godine. Dovodeći u vezu ovaj dokaz sa iskazom optužene Kuburić Bore i iskazima navedenih svjedoka te izvedenim materijalnim dokazima izvodi se zaključak da navedeno uvjerenje ne dovodi u sumnju činjenicu da je optužena Banjac Radmila bila pripadnica Fronta žena u sastavu Vojske Republike Srpske, a što uostalom proizilazi i iz njenog iskaza iz istrage koji je dala u prisustvu svog branioca u kojem je potvrdila da se dobrovoljno priključila jedinici u kojoj je bilo četrdesetak žena , da je imala uniformu i naoružanje i radila u komandi brigade kao daktilograf. Osim toga , polazeći od zakonskog obilježja krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ da učinioci tog krivičnog djela mogu biti samo pripadnici vojne, političke ili administrativne organizacije strane u sukobu ali i svako lice koje se nalazi u njenoj službi, sud smatra da je objektivno dokazano da su optužene bile pripadnice Fronta žena-Petrovac, pri petrovačkoj brigadi u sastavu Vojske Republike Srpske.

Da je oštećena K..K. bila pripadnica Armije Bosne i Hercegovine odnosno da je bila pripadnica saniteta Unsko-sanske operativne grupe u sastavu Armije BiH sud je utvrdio na osnovu akta 1. Cazinske brigade, broj 175/92 od 20.12.1992. godine /spisak nestalih boraca/ te iskaza svjedoka D. E., G. A., M. M. i K. M..

Da je oštećena K. K. imala svojstvo ratnog zarobljenika nesporno je utvrđeno na osnovu iskaza svjedoka G. A., D. E., M. M., B. D., N. M., P. N., M. Lj., K. M.1, Đ. V. i D. Ž. . Svjedoci G. A, D. E., M. M., su svjedočili da su kao pripadnici tadašnje Unsko Sanske operativne grupe tokom jula 1992. godine u jednoj akciji izviđanja terena na području Grmuško-srbljanskog platoa upali u zasjedu kojom prilikom je smrtno stradao njihov vodič, K. S. a teško ranjena bolničarka K. K. koju nisu mogli izvući zbog vojnog okruženja u kojem su se te prilike našli. Kasnije su od pripadnika Vojske Republike Srpske saznali da je ostala živa, da je zarobljena i prebačena u bolnicu i da je sada „njihova“. Svjedoci B. D. i N. M. koji su u inkriminisano vrijeme bili raspoređeni u rezervni sastav civilne policije za mjesto R. potvrdili su da je bila zarobljena jedna djevojka, pripadnica Armije BiH i da je nakon toga privedena u stanicu policije u Radiću.

Bila je ranjena u nogu i u predjelu oka i nosila maskirnu uniformu. Te činjenice su svojim svjedočenjem potvrdili i svjedoci P. N., M. Lj, K. M.1, Đ. V. i D. Ž..

Prema odredbi člana 4. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, ratni zarobljenici su lica koja su pala pod vlast neprijatelja a pripadnici su oružanih snaga jedne strane u sukobu, kao i pripadnici milicije i dobrovoljačkih jedinica koje ulaze u sastav tih oružanih snaga koji izjavjuju da pripadaju jednoj vladi ili vlasti koju nije priznala sila pod čijom vlašću se nalaze i dr., a Dopunskim protokolom uz Ženevske konvencije o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba od 12.08.1949. godine status borca, a time i status ratnog vojnog zarobljenika, proširen je i preciziran, tako da se status borca priznaje svakom licu koje pripada nekoj grupi ili jedinici organizovanih oružanih snaga pod uslovom da se nalazi pod komandom koja je odgovorna za rukovođenje učesnicima u oružanom sukobu i da podliježe unutrašnjem sistemu discipline koji obezbjeđuje poštovanje međunarodnog ratnog prava tako da se ne mora stalno razlikovati od civilnog stanovništva već samo dok učestvuje u napadu ili vojnoj operaciji.

Sud je na osnovu naprijed navedenih dokaza nesumnjivo zaključio kako je pripadnica Teritorijalne odbrane Armije BiH, K. K., bila ratni zarobljenik, bila u vlasti Vojske Republike Srpske kao jedne strane u oružanom sukobu pa se s njom moralo postupati u skladu sa pravilima međunarodnog prava, odnosno u skladu sa odredbama Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, odnosno imala je status zaštićene osobe u vrijeme počinjena zločina.

Da je oštećena K. K. kao pripadnica Unsko-sanske operativne grupe u sastavu Armije BiH zajedno sa drugim pripadnicima učestvovala u akciji izviđanja terena na grmuško-srbljanskom platou, da je u toj akciji izviđanja ranjena te zarobljena od strane pripadnika Vojske Republike Srpske utvrđeno je iz iskaza svjedoka G. A., D. E. i M. M., koji su zajedno sa oštećenom K. K. učestvovali u navedenoj akciji izviđanja terena na grmuško-srbljanskom platou, te iz iskaza svjedoka K. M., koja je zajedno sa oštećenom bila pripadnica saniteta ključko-sanske čete pri Unsko-sanskoj operativnoj grupi u sastavu Armije BiH.

Naime, svjedok G. A. je u svom iskazu naveo da je dana 10.07.1992. godine učestvovao u izviđačkoj akciji pregledanja terena koju je vodio K. S. , mještalin sela J. koji je poznavao puteve u okolnim šumama na grmuško-srbljanskom platou a s njim su u akciji učestvovali između ostalih i dvije bolničarke K. K. i A. /kojoj ne zna prezime/ koje su kao i ostali pripadnici operativne grupe nosile uniforme ali nisu imali naoružanje. Na povratku sa akcije izviđanja su opkoljeni od strane srpske vojske i u toj pucnjavi K. S. je odmah pao pogođen, za njim i K. K. koja je od njega bila udaljena samo nekoliko metara. Primijetio je da je pogođena u glavu blizu oka, zatim u nogu i ruku i mislio da je mrtva. Kako nisu bili u mogućnosti da je izvlače jer su bili opkoljeni i izloženi „vatri“ ostavili su je i počeli bježati. Kasnije je od boraca Vojske Republike Srpske čuo, jer linije

razgraničenja nisu bile daleko jedne od drugih, da je ista ipak ostala živa i da je sada u njihovim rukama.

Iskaz svjedoka G. A. svojim iskazima potkrijepili su svjedoci D. E. i M. M. Oni su potvrdili da su učestvovali u izviđačkoj akciji pregledanja terena koju je vodio jedan pripadnik TO BiH koji je bio mještalin sela J. i koji je poznao puteve u okolnim šumama na grmuško-srbljanskom platou i da su s njima u akciji učestvovali G. A. i K. K. koja je kao i ostali pripadnici njegove jedinice nosila uniformu ali nije imala naoružanje. Na povratku sa akcije izviđanja opkoljeni su od strane srpske vojske koji su na njih počeli da pucaju, pripadnik TO koji ih je vodio je odmah pao pogođen, za njim i K. K.. Svjedoci dalje u svojim iskazima navode da su primijetili da je ista ranjena u glavu, ruku i nogu ali da je živa i da su je samo uspjeli skloniti u neku udolinu prije nego što su se povukli a čuli su da je preživjela ranjavanje od boraca Vojske Republike Srpske i da je odvedena u njihovu bolnicu a kasnije ubijena. Svjedokinja K. M. je također posvjedočila da je od A., pripadnice saniteta iste jedinice, koja je također bila u izviđačkoj akciji čula da je K. K. ranjena u glavu, da je još uvijek živa ali da je nisu mogli izvući.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaze svjedoka G. A., D. E., M. M. i K. M., jer su svi na jasan, uvjerljiv i dosljedan način opisali činjenice koje su im bile poznate vezano za pripreme i odlazak u akciju izviđanja, ranjavanje i zarobljavanje oštećene K. K..

Osim toga, iskaze ovih svjedoka u bitnim činjenicama, odnosno činjenici zarobljavanja oštećene K. K. su potvrdili i svjedoci N. M. i B. D. koji bili pripadnici Vojske Republike Srpske a koji su u svojim iskazima govorili i o onome što su čuli daljnjoj sudbini iste.

Tako je svjedok N. M. u svom iskazu naveo da je jedne noći, po naređenju komandira policije K. S., njegovoj kući došao B. D. i rekao mu da idu u komandu policije jer trebaju da „odvedu i unište“, odnosno ubiju jednu djevojku. Po dolasku u komandu policije vidio je uniformisanu djevojku koja je preko jednog oka imala flaster i šepala na jednu nogu. Nakon što je zajedno sa K. S., koji je bio njihov komandir odjeljenja, B. D. i K. M. odlučio da je ne ubiju, sjeli su u automobil on, K. S. i K. M. i zajedno sa djevojkom krenuli prema položajima Armije BiH, ispalili dva metka u vis i pustili je u cilju da se priključi svojim saborcima.

Svjedok B. D. je potvrdio navode svjedoka N. M. i naveo da je on ostao u stanici policije dok su K. S., B. D. i K. M. odveli djevojku. Nakon njihovog odlaska čuo je dva-tri pucnja a kad su se vratili saopštili su mu da djevojku nisu ubili, da je K. S. ispalio dva metka u vis kako bi se stekao dojam da je zarobljena djevojka ubijena.

Navedeni svjedoci N. M. i B. D. su također u svojim iskazima naveli da su čuli da oštećena K. K. nikad nije stigla do svoje jedinice, da je ponovo uhvaćena, da ju je jedan vozač primijetio u šumi kako se skriva te da ju je vratio nazad u R. gdje su je neke žene fizički maltretirale a da ju je na kraju ubio Đ. V..

Svjedoci P. N. i U. J., iako nisu očevici događaja u kojem je ubijena K. K., posvjedočili su da se sjećaju jedne djevojke, pripadnice Armije BiH koju su zarobili pripadnici Vojske Republike Srpske, da su čuli da su je pripadnice petrovačkog saniteta koji bio smješten na Radiću fizički maltretirale i da ju je na kraju ubio Đ. V. koji je u to vrijeme bio maloljetan.

Sud je gore navedenim i saslušanim svjedocima u cjelosti poklonio vjeru, jer su iskazi svjedoka dati na glavnom pretresu bili jasni i uvjerljivi kao i međusobno konzistentni i saglasni. Svjedoci su govorili samo ono što su vidjeli i čuli u vezi ovog događaja. Odbrana optuženih u toku glavnog pretresa nije argumentirano prigovorila iskazima ovih ispitanih svjedoka, niti je činjenicu zarobljavanja oštećene K. K. učinila spornom.

U konkretnom slučaju sporno je da li su optužene Kuburić Bora i Banjac Radmila kao pripadnice „Fronta žena–Petrovac“ pri petrovačkoj brigadi u sastavu Vojske Republike Srpske, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata u Republici Bosni i Hercegovini, nečovječno postupale i vršile mučenje te nanošenje velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta prema ratnom zarobljeniku K. K..

Da su optužene Kuburić Bora i Banjac Radmila počinile inkriminisane radnje za koje se terete sud je utvrdio na osnovu iskaza optužene Kuburić Bore koji je dala u svojstvu svjedoka, iskaza svjedoka K. M.1 , Đ. V. i M. Lj. te na osnovu drugih dokaza kojima su ti iskazi potkrijepljeni.

Optužena Kuburić Bora je u svom iskazu koji je dala u svojstvu svjedoka, navela da se na početku rata dobrovoljno prijavila u Vojsku Republike Srpske te bila pripadnica Fronta žena Bosanski Petrovac u sastavu Petrovačke brigade čija je zapovjednica bila T. R. /Kapetan R./ koja je bila visoka, crna i stroga. Nosile su maskirne uniforme i bile naoružane kada su išle na stražu.

U vezi sa inkriminiranim događajem navodi da je u V. R. zajedno sa petnaestak pripadnica Fronta žena bila smještena u zgradi osnovne škole, da su u to vrijeme poginula četiri srpska vojnika a jedan od njih je bio sin od njenog brata. Nakon kontra-ofanzive Vojske Republike Srpske, odnosno Petrovačke brigade zarobljena je jedna djevojka, pripadnica Armije BiH koja je bila ranjena i imala zavoj na jednoj nozi i povez preko oka. Dovedena je u komandu i predata njima-pripadnicama Fronta žena. Tada je njihova nadređena , kapetan R. ispred komade izvela ostale žene-pripadnice Fronta, postrojila ih i rekla im “da joj pokažu njenog Boga”, misleći na zarobljenu djevojku. Naredila im je da je tuku tako da su je sve tukle ljeskovim prutevima dužine jedan metar. Kapetan R. ju je također fizički maltretirala, naredila joj da se skine gola, da klanja, gurala joj glavu u balagu i slično. Jedna od žena, R. D. ili R. B. joj je nožem odrezala kosu a po njenom sjećanju kapetanica joj je nožem urezala krst na leđima. Priznala je da je i ona oštećenu tukla ljeskovim štapom po zadnjici i da joj je po naređenju kapetana R. da joj odsječe uho, nožem zaparala malo resice lijevog uha ali da dalje nije mogla jer joj je oštećena rekla “nemoj bogom te kumim”. Tvrdi da je napustila mjesto događaja i otišla u komandu kad je kapetan R. odsjekla oštećenoj

pola uha i rekla joj "ovako se to radi". Navela je da je poslije čula da je djevojku ubio neki maloljetnik. U svom iskazu je potvrdila da je pored ostalih žena koje su učestvovala u ovom događaju bila i optužena Banjac Radmila koja je isto tako po narednji kapetana R. fizički maltretirala oštećenu K. K..

Dakle, optužena Kuburić Bora je svojim iskazom na određen način potvrdila činjenične navode optužbe odnosno radnje koje joj se stavljaju na teret ali je skroz svoj iskaz pokušala minimizirati svoje učešće i uvjeriti sud da je sve to radila po naredbi nadređene kapetana Ranke.

Svjedok K. M. je u svom iskazu datom na glavnom pretresu naveo da je za vrijeme oružanih sukoba bio mobilisan u Vojski Republike Srpske kao inženjerac u petrovačkoj brigadi i da se sjeća jedne djevojke koju je zarobila Vojska Republike Srpske na G., za koju je kasnije saznao da se zove K. Navodi da je radio na probijanju puta od R. do G. i kad je oko podne pošao u R. na ručak, prolazeći pored škole u kojoj je bila komanda, vidio je da se okupilo mnoštvo ljudi i komandanta koji je izašao iz komade i predao zarobljenu djevojku civilnoj policiji govoreći im „odradite posao“ što je po njegovom uvjerenju podrazumijevalo razmjenu. Sutradan kad je ponovo došao u R., vidio je da se okupio veći broj ljudi i žena i čuo da je K. nakon što je puštena ponovo zarobljena i predata ženama iz Petrovačke brigade.

U svom svjedočenju nadalje navodi da je sa udaljenosti od 10-15 metara posmatrao kako su žene iz Petrovačke brigade među kojima su bile optužene Banjac Radmila i Kuburić Bora a zatim T. R. /Kapetan R./ i Lj. /svjedok se ne sjeća imena/ mučile i maltretirale zarobljenu djevojku, prvo ispred škole a kasnije i u obližnjoj udolini gdje su je odvele. Tukle su je, udarale lijeskovim štapovima, natjeravali je da jede balegu. Kapetan R. koja je tu bila glavna ju je udarala lopatom, stavljali su joj trnje među noge, skinuli joj odjeću, tjerali je da gola puzi po zemlji, natjeravali da pjeva srpske pjesme, da se krsti i da klanja. Naveo je da joj je Kuburić Bora nožem zasjekla uho iz kojeg je krvarila a da joj je Banjac Radmila nožem odsjekla kosu i urezala krst na leđima. Natjerali su je da sebi kopa grobno mjesto a onda su je Kapetan R., Banjac Radmila, Kuburić Bora, G. B., T. Lj. i Đ. V. povelili prema drugoj udolini gdje ju je kapetan R. ponovo natjerala da sebi kopa grobno mjesto, pa kad ista nije mogla zbog pretrpljenog mučenja i maltretiranja, Đ. V. je završio kopanje grobnog mjesta i natjerao je da legne u njega te iz automatske puške u nju ispucao 5-6 metaka. Navodi da je, kad su se svi razišli, zajedno sa još jednim starijim čovjekom koji je to sve s njim posmatrao, prišao oštećenoj, zatvorio joj oči, stavio kesu preko lica i zatrpao je.

Nadalje je u svom iskazu naveo da se nakon dva-tri dana vratio na grobno mjesto, da je našao zlatni lančić oštećene koji je uzeo i čuvao u stanu u B. P. s namjerom da ga preda nekom od njene rodbine nakon rata, ali mu je ostao u stanu kada je morao izbjeći iz B.

Iskaz svjedoka K.M.1 potvrdio je svjedok Đ. V. koji je naveo da se sjeća zarobljavanja djevojke po imenu K., da se sjeća se da je bila u uniformi, da je imala flaster preko jednog

oka i šepala je na jednu nogu, da je vidio da su je nakon zarobljavanja doveli pred školu u V. R. i predali kapetanu R. i ženama iz Petrovačke brigade kojih je bilo 10-tak a među kojima se bile i optužene Banjac Radmila i Kuburić Bora, da su je iste odvele u jednu udolinu gdje se okupilo dosta ljudi među njima i žena i djece i da je tu počelo udaranje, mučenje, maltretiranje od strane žena pripadnica Petrovačke brigade koje su je udarale lijeskovim štapovima, natjeravali je da jede balegu, skinuli je голу. Kapetan R. koja je tu bila glavna ju je udarala lopatom, stavljali su joj trnje među noge, skidali su joj odjeću, natjeravali da pjeva srpske pjesme. I ovaj svjedok je potvrdio da joj je Kuburić Bora nožem zasjekla uho iz kojeg je počelo krvarenje a da joj je Banjac Radmila nožem odsjekla kosu, da je oštećena bila je sva krvava, da su je natjerali da sebi kopa grobno mjesto, te da ju je na kraju M. M. odveo do druge udoline i tu je ubio ispucavši u nju 4-5 metaka.

Svjedokinja M. Lj., koja je bila pripadnica Fronta žena Petrovac, potvrdila je činjenicu da su optužene Kuburić Bora i Banjac Radmila, zajedno sa njihovim kapetanom R. i još nekim ženama odvele zarobljenu djevojku u jednu udolinu gdje su je mučile a kasnije je čula da je djevojka na kraju ubijena.

Iskaze navedenih svjedoka /K.M.1, Đ. V./ sud nalazi vjerodostojnim iz više razloga. Najprije, iz razloga što je optužena Kuburić Bora u najvećem dijelu svog iskaza na istovjetan način opisala događaj, navela da je oštećena bila pripadnica A RBIH, da je bila zarobljena i ranjena, da je dovedena pred komandu i predata njima, Frontu žena koje su je odvele u jednu dolinu i tamo je mučile na način da su je tukle lijeskovim štapovima, skinule je голу, tjerale je da sebi kopa grobno mjesto, nožem joj sjekle kosu i ucrtavale krst na leđima. Svjedoci K. M. i Đ. V. su na istovjetan način opisali ovaj dio događaja, u svom svjedočenju su bili uvjerljivi, jasni i sadržajni u opisivanju kritičnog događaja i iznosili detalje te koji po ocjeni ovog suda opravdavaju zaključak da su ovi svjedoci o događaju govorili istinu. Oba svjedoka su sa potpunom sigurnošću tvrdili da su u inkriminisanom događaju učestvovala optužene Kuburić Bora i Banjac Radmila opisujući radnje koje su pojedinačno poduzimale. U pokušaju odbrane optužene Banjac Radmile da dokaže da je došlo do zamjene identiteta i da je umjesto Banjac Radmile bila D. R. koja joj je potpuno slična, svjedoci su kategorično potvrdili da se radi o Banjac Radmili koju su znali od ranije a i u sudnici su je prepoznali. Pored navedenog sud nije vidio nikakve motive niti razloge zbog kojih bi ovi svjedoci lažno teretili optužene pa ih u cjelosti prihvatio kao vjerodostojne. Iskazi navedenih svjedoka u dijelu gdje tvrde da su optužene učestvovala u navedenom događaju potvrđeni su iskazom M. Lj. čiji iskaz je sud iz istih razloga prihvatio kao vjerodostojan. Po ocjeni suda iskazi navedenih svjedoka su dovoljno kvalitetni za donošenje pravilnog zaključka o tome da se inkriminirani događaj u stvarnosti desio na onaj način kako je to činjenično opisano u izreci ove presude i da su u njemu učestvovala optužene.

Vjerodostojnost iskaza svjedoka K. M.1 odbrana optuženih je pokušala dovesti u pitanje navodima ovog svjedoka da je sutradan otišao na mjesto događaja i uzeo zlatni lanac koji je pripadao oštećenoj. Odbrana je smatrala da se ovaj svjedok time okoristio. Pored toga

je vjerodostojnost iskaza ovog svjedoka osporavala i isticanjem određenih razlika u iskazima ovog svjedoka sa glavnog pretresa u odnosu na iskaz iz istrage tako da je svjedok u iskazu u istrazi naveo da je na mjesto događaja otišao nakon sedam dana a ne odmah nakon dan dva kako je to rekao na glavnom pretresu. Međutim, po ocjeni ovog suda, ti navodi odbrane nisu doveli u pitanje iskaz svjedoka K. M.1 jer se radi o potpuno irelevantnim činjenicama za ovaj događaj a činjenica da je uzeo lančić i čuvao ga u namjeri da ga vrati porodici poslije rata može biti samo human gest a ne namjera pribavljanja koristi kako je to odbrana pokušala prikazati.

Vjerodostojnost iskaza svjedoka Đ. V. odbrana optuženih je također pokušala dovesti u pitanje navodeći da je upravo on izvršio ubistvo zarobljene djevojke i da mu je to motiv kako bi „sapravo ljagu sa sebe“. Po ocjeni suda ti navodi odbrane nisu doveli u pitanje vjerodostojnost iskaza ovog svjedoka. Naime, uvidom u obrazloženje predmetne optužnice zaista proizilazi da je protiv Đ. V. od strane Tužilaštva BIH obustavljena istraga temeljem odredbe iz člana 224. stav 1. tačka d) ZKP BIH, budući da je u vrijeme inkriminisanog događaja bio mlađi maloljetnik. Međutim, s obzirom na iskaz optužene Kuburić Bore i iskaz svjedoka K. M.1 ovaj sud nalazi neuvjerljivom tvrdnju da je svjedok Đ. V. neosnovano teretio optužene zato što je on ubio zarobljenu djevojku. Pored toga odbrana optužene Banjac Radmile je vjerodostojnost iskaza ovog svjedoka osporavala i isticanjem određenih razlika u iskazima ovog svjedoka sa glavnog pretresa u odnosu na iskaze iz istrage. Pri tome je posebno ukazano da ovaj svjedok tokom istrage niti jednom nije spomenuo ime optužene Banjac Radmile niti ju je na predloženim fotografijama prepoznao kao osobu koja je bila prisutna i učestvovala u zlostavljanju zarobljene djevojke. Međutim, po ocjeni ovog suda, ti navodi odbrane ne mogu dovesti u pitanje vjerodostojnost iskaza ovog svjedoka. Naime, svjedok je na glavnom pretresu u optuženoj Banjac Radmili sasvim sigurno i uvjerljivo prepoznao osobu koja je bila prisutna i učestvovala u zlostavljanju zarobljene djevojke pa ova okolnost da svjedok u istrazi nije naveo ime optužene ne dovodi u pitanje utvrđenje suda da je ova optužena bila osoba koja je bila i učestvovala u zlostavljanju zarobljene djevojke. Osim toga, iz iskaza svjedoka K. M.1 i M. Lj. jasno proizilazi da je upravo optužena Banjac Radmila osoba koja je zajedno sa ostalim zlostavljala zarobljenu K. K..

Svakako, treba imati u vidu da se iskazi navedenih svjedoka nisu mogli u potpunosti podudarati, što je u potpunosti normalno i prihvatljivo jer je opće poznata činjenica da svi ljudi nemaju istu moć zapažanja i pamćenja činjenica i detalja istog događaja. Sud je mišljenja da su iskazi bili pouzdani te da mala odstupanja ne mogu biti dovoljna da se cijeli iskaz ocijeni kao nepouzdan.

Po mišljenju ovog suda, na osnovu iskaza optužene Kuburić Bore, iskaza svjedoka K. M.1 koji je potvrđen iskazom Đ. V. sasvim pouzdano je utvrđeno da su optužene Kuburić Bora i Banjac Radmila nakon ranjavanja i zarobljavanja oštećene K. K. zajedno sa ostalim pripadnicama Fronta žena –Petrovac učestvovala u nanošenju teških duševnih i tjelesnih patnji oštećenoj K. K. na način da su je tukle, udarale lijeskovim štapovima, natjerali je da se skine do gola i tako gola puže po zemlji, natjeravali je da jede balegu, da

pjeva srpske pjesme, da se krsti i da klanja udarali je lopatom, stavljali joj trnje među noge, da joj je optužena Kuburić Bora nožem zasjekla uho iz kojeg je krvarila a optužena Banjac Radmila joj je nožem odsjekla kosu i urezala krst na ledima, te su takvim radnjama poduzetim prema oštećenju, za koje su oglašene krivim ovom presudom, bile svjesne da će oštećenu, kao ratnog zarobljenika, teško poniziti, prestrašiti i izložiti velikim fizičkim i duševnim patnjama. Zbog toga ovaj sud nalazi da radnje za koje su optužene oglašene krivim predstavljaju ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo i imaju karakter nečovječnog postupanja prema ratnom zarobljeniku.

Pri nalaženju da radnje optuženih koje su poduzele prema oštećenju i za koje su oglašene krivim ovom presudom imaju karakter nečovječnog postupanja, ovaj sud je posebno imao u vidu zdravstveno stanje oštećene K. K.. Naime, oštećena je bila ranjena u glavu i nogu i kao takva zarobljena a rane su joj prethodno sanirali pripadnici Vojske Republike Srpske koji su je prethodno zbog toga bili i pustili.

Prilikom donošenja presude sud je cijenio i iskaze svjedoka odbrane optužene Banjac Radmile, D. Ž. i K. S. i tom prilikom zaključio da je odbrana optužene Banjac Radmile iskazom svjedoka D. Ž. pokušala dokazati da svjedok K. M.1 nije bio na mjestu događaja jer je te prilike radio na putu udaljenom dva tri kilometra a iskazom svjedoka K. S. uvjeriti sud da je identitet optužene Banjac Radmile zamijenjen sa identitetom D. R. Međutim, svjedok D. Ž. koji je bio zajedno u jedinici sa svjedokom K. M.1 i koji je zarobljenu djevojku koju je sreo na putu odveo do komande, naveo je da nakon što je predao djevojku i vratio se na posao, na radnom mjestu nije zatekao K. M.1 pa je zaključio da je najvjerovatnije otišao u V. R. jer je bila pauza za ručak. Svjedočenjem ovog svjedoka, odbrana nije uspjela diskreditirati iskaz svjedoka K. M.1 već je naprotiv uspjela čvrstirati uvjerenje suda da je svjedočenje K. M.1 istinito i pouzdano. Svjedok K. S. je tvrdio da su Banjac Radmila i zamjenica komandanta jedinice koju su sačinjavale žene, bile jako fizički slične tako da je jedne prilike tek kad je prišao na dva metra shvatio da se ne radi o Banjac Radmili nego o toj drugoj ženi. Također je u svom iskazu naveo da je prilikom dolaska u R. kritične prilike, sjedeći u automobilu i čekajući vozača primijetio veliki broj žena iz novoformirane jedinice koje su bile od njega udaljene nekih 20-tak metara a među njima je bila jedna djevojka krvavog lica koju je pridržavala plava žena /zamjenica komandanta/ dok ju je crna žena /komandant jedinice/ tukla. Tvrdio je da ta plava žena nije bila Banjac Radmila i da Banjac Radmila nije uopšte bilo na mjestu događaja. Iskazu ovog svjedoka sud nije povjerovao jer je bio potpuno neuvjerljiv i očito usmjeren da optuženoj Banjac Radmili pomogne u izbjegavanju krivične odgovornosti. Ovaj svjedok naime tvrdi da je zbog sličnosti optužene zamjenici komandanta jedne prilike tek na dva metra vidio da se ne radi o optuženoj već o toj drugoj ženi dok je navodno za vrijeme ovog događaja, sa udaljenosti od 20-tak metara, pouzdano tvrdio da plava žena koja je pridržavala ranjenu djevojku nije optužena već zamjenica komandanta što je za sud potpuno neprihvatljivo. Osim toga iskaz ovog svjedoka u potpunoj je suprotnosti sa iskazima ostalih saslušanih svjedoka.

Svjedok odbrane optužene Kuburić Bore, O .R. je svojim iskazom samo potvrdio navode optužene Kuburić Bore u dijelu da je oštećenu najviše maltretirala T. R. /Kapetan R./, da ju je udarala i govorila ostalim prisutnim ženama da je tuku, tjerala je da klanja, da jede balegu te da je naredila Kuburić Bori da joj odsječe uho a da ona to nije mogla već je samo malo zaparala te da je započeto odsjecanje uha završila Kapetan R. i odsječeni dio uha stavila u usta zarobljenoj. Ovim svjedočenjem odbrana je pokušala umanjiti krivičnu odgovornost optužene Kuburić Bore zastupajući tezu da je optužena radnje poduzimala po naređenju svoje pretpostavljene.

Saslušani svjedoci odbrane svojim izjavama datim pred sudom nisu doveli u sumnju činjenično utvrđenje da su optužene izvršile radnje opisane u izreci ove presude. Karakter i sadržaj iskaza svjedoka odbrane nisu doveli u pitanje vjerodostojnost provedenih dokaza od strane optužbe. Isti su po ocjeni suda bili prožeti željom da pomognu optuženim u ovom krivičnom postupku.

Sud je prilikom donošenja ove presude prihvatio izvedene materijalne dokaze optužbe i odbrane jer nije bilo objektivnog i razumnog razloga da se neki od izvedenih materijalnih dokaza ne bi mogao prihvatiti kao vjerodostojan i zakonit a sadržajem materijalnih dokaza koje je izveo tužilac u toku postupka, potvrđena je tačnost i istinitost iskaza saslušanih svjedoka optužbe. Sud je također cijenio i iskaze optuženih koje su dale u istrazi ali na iskazu optužene Kuburić Bore koji je dala u istrazi nije temeljio ovu presudu iz razloga što je utvrđeno da nije bilo razlika u njenom iskazu datom na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka u odnosu na iskaz koji je dala u fazi istrage u svojstvu osumnjičene.

Imajući u vidu posebne okolnosti u kojima se oštećena nalazila u vrijeme na koje se odnosi ova presuda tj. da je bila ratni zarobljenik i da je bila ranjena u oružanom sukobu usljed čega joj je bilo narušeno zdravstveno stanje, te imajući u vidu utvrđene radnje optuženih, ovaj sud nalazi da navodi iz završne riječi branioca optužene Kuburić Bore kojima se ukazuje da tužilac nije dokazao da je poduzetim radnjama optuženih oštećena trpila snažne i intenzivne bolove i da se u tim radnjama nisu stekla obilježja krivičnog djela za koje se tereti, ne mogu dovesti u pitanje uvjerenje suda da radnje optuženih imaju karakter nečovječnog postupanja imajući u vidu da se nečovječno postupanje definiše kao namjerno djelo ili propust kojim se nanosi teška duševna ili tjelesna patnja ili koje predstavlja ozbiljan nasrtaj na ljudsko dostojanstvo (presuda pretresnog vijeća Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju broj IT-98-34-T od 31.03.2003 godine, paragraf 246). Sasvim je sigurno da je oštećena, koja je bila djevojka od nekih dvadesetak godina i ranjena, bila izložena teškoj duševnoj patnji kad je između ostalog bila skinuta do gola pred masom prisutnih mještana, da je bila izložena teškoj tjelesnoj patnji kad su joj tako ranjenoj i goljoj urezivali krst na leđima, rezali uho i tjerali je da sebi kopa grobno mjesto.

Utvrđenim nečovječnim postupanjem prema ratnom zarobljeniku, optužene Kuburić Bora i Banjac Radmila su prekršile odredbu člana 3. Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949. godine, kojom je propisana obaveza da se prema

licima koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i koji su onesposobljeni za borbu usljed bolesti, rana, lišenja slobode ili iz bilo kojeg drugog uzroka, postupa u svakoj prilici čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, polu, rođenju, imovnom stanju ili bilo kojem drugom sličnom mjerilu, te su, u tom cilju, zabranjeni u svako doba i na svakom mjestu prema tim licima, između ostalih i postupci koji predstavljaju povrede ličnog dostojanstva, naročito uvredljivi i ponižavajući postupci.

Budući da su optužene radnje za koje su oglašene krivim ovom presudom poduzele prema ratnom zarobljeniku, bolničarki, koja je kao pripadnica Ključko sanske čete pri tadašnjoj Unsko sanskoj operativnoj grupi u sastavu Armije RBiH sudjelovala u akciji izvidanja terena na području Grmuško-srbljanskog platoa koji se dogodio sredinom jula 1992. godine i u kojoj akciji je upala u zasjedu i ranjena, pa je kao ratna zarobljenica Vojske Republike Srpske predata prvo civilnoj policiji a zatim Frontu žena Petrovac, ovaj sud nalazi da su te radnje optuženih bile u vezi sa postojećim oružanim sukobom.

S obzirom da su optužene Kuburić Bora i Banjac Radmila, za vrijeme oružanog sukoba i rata u Bosni i Hercegovini, kao pripadnice "Fronta žena" Petrovačke brigade u sastavu Vojske Republike Srpske, kršeći navedena pravila međunarodnog humanitarnog prava, nečovječno postupale i vršile mučenje te nanošenje velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta prema ratnom zarobljeniku-bolničarki, one su svojim radnjama ostvarile obilježje krivičnog djela ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, te ih je sud oglasio krivim za ovo počinjeno krivično djelo.

Prilikom donošenja presude ovaj sud je prihvatio pravnu kvalifikaciju djela iz optužnice odnosno primijenio odredbe preuzetog Krivičnog zakona SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja krivičnog djela za koje su optužene oglašene krivim jer je ranije važeći i preuzeti Krivični zakon SFRJ blaži za optužene u pogledu vrste i raspona zapriječene-propisane kazne za isto krivično djelo u odnosu na poslije izmijenjeni Zakon.

U skladu sa utvrđenim činjeničnim stanjem na glavnom pretresu, sud je u izreci presude izostavio navode optužnice „ *praveći joj, prilikom rezanja kose, krst na glavi*“, jer provedenim dokazima navedene činjenice nisu utvrđene. Ovom intervencijom u činjeničnom supstratu optužbe nije povrijeđen objektivni identitet optužnice niti je istom intervencijom pogoršana procesna pozicija optužene.

Prilikom odmjeravanja kazne optuženim za djelo za koje su oglašene krivim ovom presudom sud je, u skladu sa članom 41. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, imajući u vidu svrhu kažnjavanja, uzeo u obzir sve okolnosti koje su od značaja za odmjeravanje kazne. Kao naročito olakšavajuću okolnosti na strani optužene Kuburić Bore sud je cijenio da je na određen način priznala radnje izvršenja djela i iskreno se pokajala dok je na strani optužene Banjac Radmile cijenio da je teško bolesna osoba, u invalidskim kolicima i ovisna o pomoći druge osobe. Osim toga sud je cijenio da su optužene već starije životne dobi,

porodične , slabog imovnog stanja i neosuđivane. Zbog navedenog sud im je , uz primjenu odredaba člana 41. stav 1 , 42. tačka 2. i 43. stav 1. tačka 2. preuzetog KZ SFRJ, ublažio zakonom propisanu kaznu za navedeno krivično djelo i osudio ih na kaznu zatvora u trajanju od po 4 /četiri/ godine . Pri odlučivanju u kojoj mjeri će optuženim ublažiti zakonom propisanu kaznu sud je imao u vidu način izvršenja ovog djela i posljedice koje je trpjela oštećena koja ni na koji način nije doprinjela nastanku ovog krivičnog djela. Sud nalazi da je izrečena kazna zatvora optuženim Banjac Radmili i Kuburić Bori srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela i stepenu krivične odgovornosti optuženih, te da će se njome moći ostvariti ciljevi specijalne i generalne prevencije krivičnih djela.

Temeljem člana 212. stav 3. ZKP F BiH , porodicu oštećene K. K. sud je sa imovinsko-pravnim zahtjevom uputio na parnični postupak jer se otac oštećene, koji je u međuvremenu umro, nije određeno izjasnio o imovinskom pravnom zahtjevu.

Temeljem člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku F BiH optužene su oslobođene plaćanja troškova ovog krivičnog postupka i paušala te isti padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda iz razloga što su optužene slabog imovnog stanja pa bi njihovim obavezivanjem na plaćanje troškova krivičnog postupka bila dovedena u pitanje njihova egzistencija.

Zapisničar:
Amir Kudić

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Jasminka Karabegović

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Vrhovnom sudu F BiH u Sarajevu u roku od 15 dana od dana prijema, a putem ovoga suda.

Temeljem člana 308 stav 4 ZKP-a F BiH oštećeni ovu presudu mogu pobijati samo zbog odluke o troškovima krivičnog postupka i odluke o imovinsko-pravnom zahtjevu.